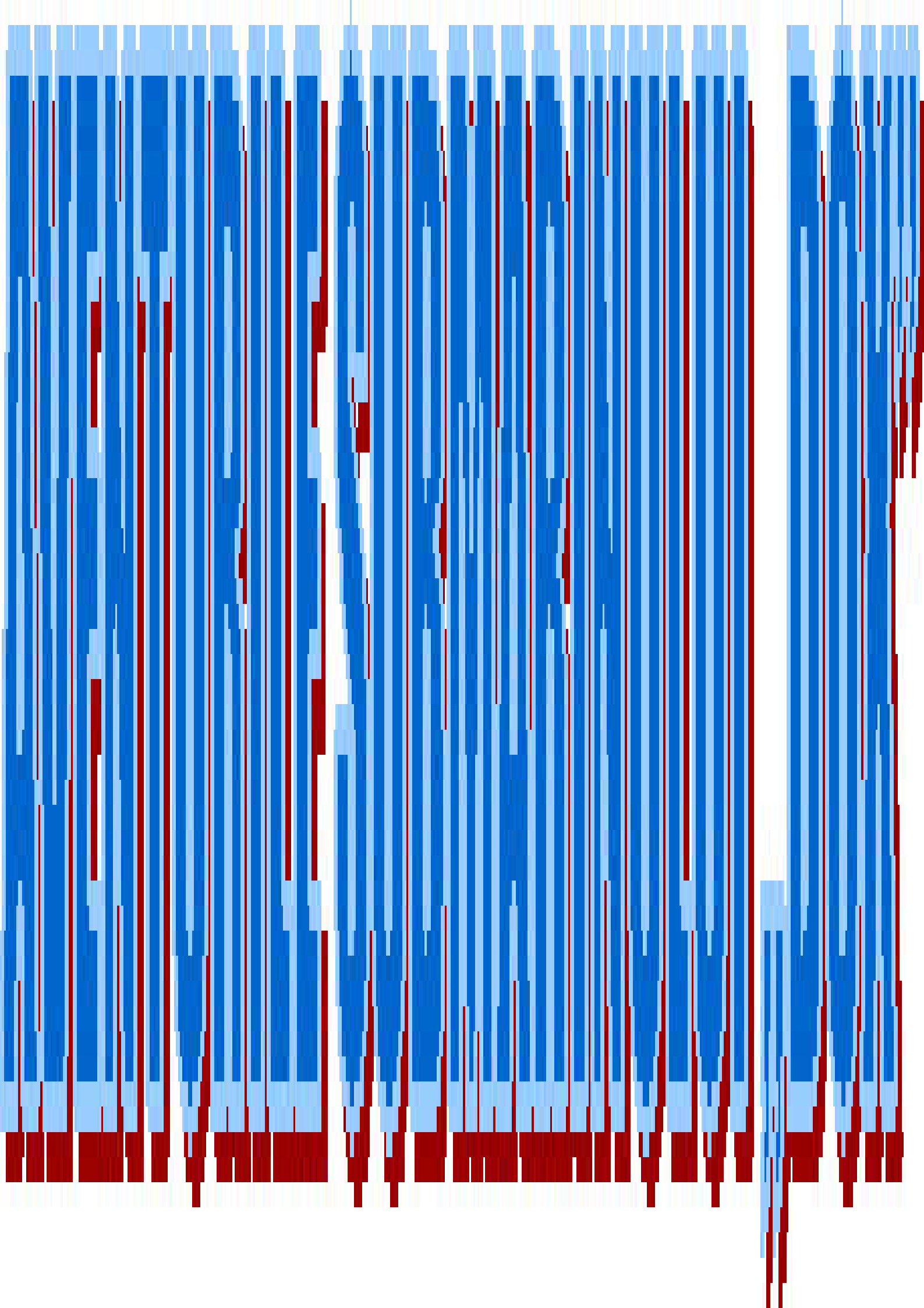

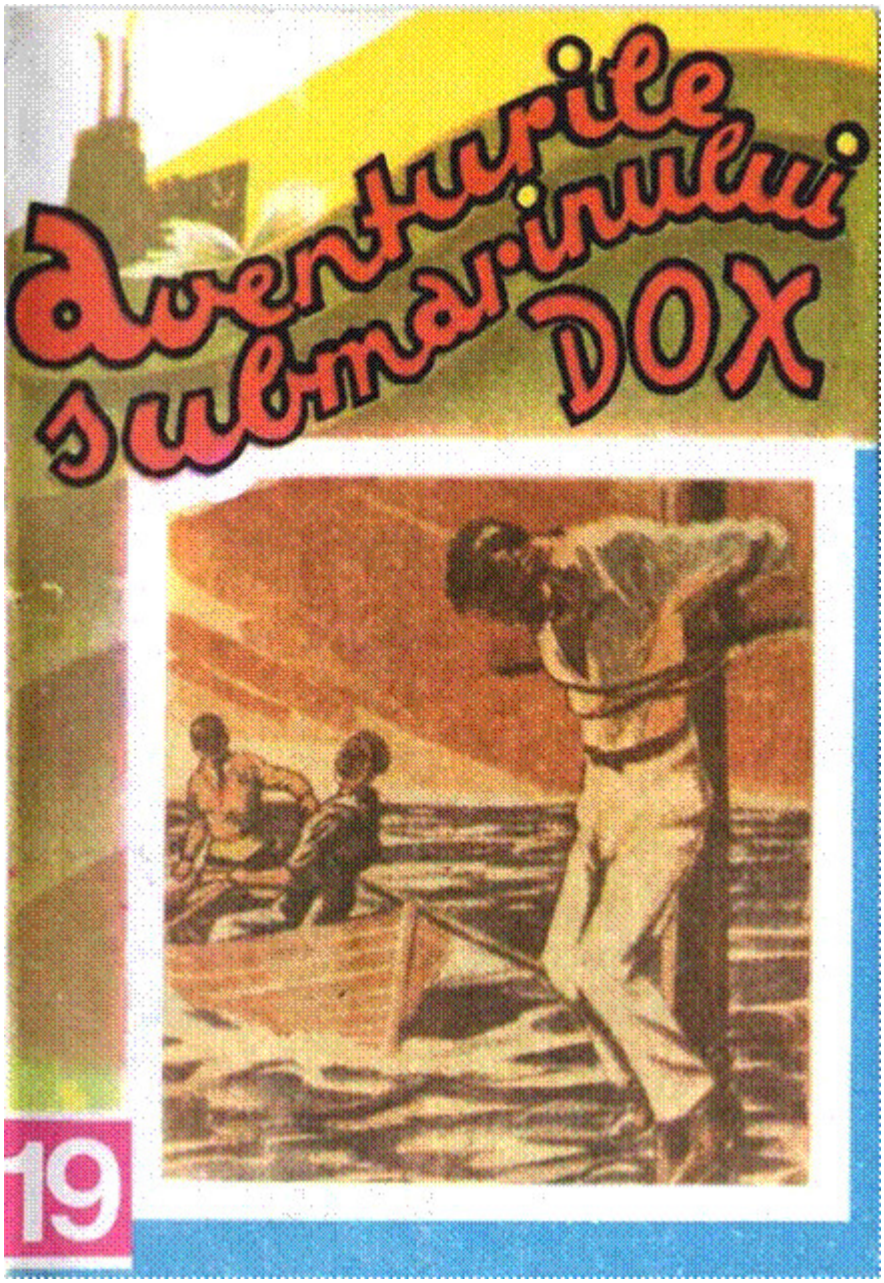
Aventurile submarinului DOX
19

REEDITARE
EG
EDITURA
GUTINUL
S.R.L.
Baia Mare (4800), str. E. Teodoroiu, nr. 4,
Telefon – fax 099/417177 jud. Maramureş
1993

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de LIA HÂRSU

PIRAŢII CRUCII

EDITURA Ig. Herlz BUCURESTI

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O CRIMĂ ÎN LARGUL MĂRII

SUBMARINUL LUĂ DIRECŢIA spre arhipelagul Lingga. Zorile se iviseră, marea sclipea în bătaia soarelui şi Gerard Plundow, care era la cârmă, cu greu conducea vasul în feeria de luciri orbitoare. Trebuia să ţină mâna streaşină la ochi, totuşi nici aşa nu izbutea să vadă lămurit la o sută de metri de el. În cele din urmă îşi dădu seama că n-o va mai putea duce astfel şi auzind zgomote uşoare în turn, crezu că este camaradul său Petre Uriaşul.

— Mă! Răcni el în jos, fără să se uite într-acolo, adu-mi o pereche de ochelari de soare, dar ceva mai repejor, dacă nu te superi!

— Imediat, băiatule! S-a auzi un glas şi Gerard Plundow era cât pe ce să scape cârma din mână, căci recunoscuse vocea... căpitanului Farrow.

— Scu... scuzaţi, domnule căpitan! Bâlbâi bietul timonier, dar Farrow şi dispăruse în magazie, unde ceru lui Peter, care tot robotea pe acolo, să-i dea doua perechi de ochelari de soare.

— Plundow m-a rugat să i le aduc, zise e râzând, şi mi-a pus în vedere să umblu ceva mai repejor. Cred şi eu că-i vine greu să vadă pe mare, căci mergem doar în direcţia soarelui răsare.

— Desigur că mă credea pe mine în turn, zise Peter, zâmbind. În vreme ce scoase afară trei perechi de ochelari. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, domnule căpitan, vin si eu sus.

— Cu plăcere, draga Petre, zise Farrow prietenos. Chiar cu ochelari nu vom putea privi prea departe, aşa că mai bine dacă trei perechi de ochi vor scruta zarea. Nu mi-ar fi deloc plăcut să mă trezesc faţă în faţă cu vreun vas care vine din Australia. Putem presupune lesne că distrugătoarele engleze cu care am avut de furcă la Singapore ne vor urmări cu înverşunare. Cel puţin unul din ele, căci înainte de miezul nopţii am auzit zgomotul unei maşini puternice, a unui vas ce se îndrepta spre răsărit. Trecuse aproape de noi, avea luminile de poziţie, dar se vedea mic de tot. Pe

lângă asta, mergea, ca si noi, în afară de drumul obişnuit.

— Hm! Cam neplăcută afacere! Zise Peter. Acum vor proceda fată de noi fără nici-o consideraţie. Trebuie să fie înfuriaţi rău englezii că unul din distrugătoarele lor şi-a găsit mormântul pe coasta de nord din Singapore. Dacă ne-or vedea acum, nu mai stau mult pe gânduri şi trag în plin.

— De asta mă tem şi eu, zise Farrow. Se vor justifica apoi că nenorocirea distrugătorului lor se datoreşte unei torpile lansate de noi. Şi acum, dragul meu, s-o pornim repede sus.

Când căpitanul îşi făcu apariţia în turn, Plundow luă o ţinută atât de militărească, de parcă îl vedea pentru prima oară pe comandantul său. Apoi bâlbâi încurcat:

— Dom..., domnule căpitan, adineauri, eu.., credeam că este camaradul meu Pe... Petre.

— Nu face nimic, dragă Plundow, zise Farrow râzând. Uite aici ochelarii de soare. Aşa, acum putem vedea dacă se zăreşte ceva suspect. Tocmai îi spuneam lui Petre că am observat pe la miezul nopţii un vas ce semăna a distrugător. Bănuiesc că e unul din acelea franţuzeşti, care staţionează în Penang. Se impune, deci, multă atenţie, Plundow.

— Da, domnule căpitan, şi mie mi s-a părut că am observat un obiect foarte misterios în faţa noastră. Ar fi trebuit, însă, să am ochelarii de soare, ca să-mi dau seama exact despre ce e vorba.

— Ia te uită! Exclamă căpitanul, care-şi pusese ochelarii. Asta-i ceva foarte curios! Peter, nu ţi se pare ca şi cum ar pluti o cruce deasupra apei? Da, o cruce, de care e legat un om!

Ca toţi marinarii, Petre era foarte superstiţios. Întâmpinase şi el multe în colindările lui pe mări şi pe oceane, lucruri destul de curioase pentru un om din mulţime. Dar pentru o minte simplă şi naivă ca aceea a Uriaşului, cele mai neînsemnate întâmplări luau proporţii fantastice, extraordinare.

De aceea, strigă repede:

— Domnule căpitan, mai bine ne-om îndepărta puţintel de drumul pe care suntem. Nu e lucru curat la mijloc, credeţi-mă. E o capcană pentru marinarii de treabă. Întrebaţi-l şi pe Jan Brike şi veţi vedea.

— Desigur, Jan Brike! Exclamă Farrow, jumătate în glumă, jumătate supărat. El e expertul vostru în chestiuni supranaturale, cum ar fi, de pildă, „Olandezul zburător”, „Corabia-fantomă” şi altele dintr-astea. Dă-i drumul, Plundow! Sau eşti şi tu unul dintre aceia pe care Brike i-a atras în cercul vederilor sale, dar acum te rog să dovedeşti că mai eşti încă vechiul timonier de altădată, cutezător şi fără frică.

Cuvintele acestea îl smulseră într-adevăr pe Plundow de sub influenţa camaradului său Brike. Vedea şi el în faţa submarinului, cam la vreo trei sute de metri numai, deasupra mării ce sclipea în bătaia soarelui, o cruce înaltă, de care atârna, o făptură omenească.

Poate că Gerard Plundow ar fi refuzat să înainteze dacă ar fi fost noapte şi ar fi descoperit această apariţie ciudată în lumina fantomatică a lunii. Acum, însă, era ziua şi lângă el se aflau curajosul căpitan şi Petre Uriaşul, care chiar în situaţiile cele mai disperate găsea o ieşire. Aşa că, la urma urmei, nu i se putea întâmpla cine ştie ce, dacă se îndrepta cu submarinul într-acolo.

— Domnul căpitan! Exclamă Plundow deodată, puţin cam iritat, pare într-adevăr să fie un om atârnat de o cruce. Ţineţi neapărat să îndrept vasul într-acolo?

Întrebarea avea o intonaţie atât de fricoasă încât Farrow izbucni în râs.

— Dar bine, Plundow, vino-ţi în fire, ce Dumnezeu! Zise el apoi. Cum de-ţi vine să te gândeşti la lucruri supranaturale într-o dimineaţă plină de soare, ca asta De Jan Brike nu m-aş mira, dar el mai doarme încă, din fericire. Omule, atâţia ani de-a rândul am întâmpinat împreună aventurile

cele mai de necrezut, am trecut prin întâmplări care nici în vis nu i-au apărut unui muritor de rând, şi deodată mă pomenesc cu tine că-ţi pierzi curajul şi te învălui în blestematele alea de superstiţii, pe care Jan Brike le-a răspândit, din nenorocire, pe submarinul nostru. Plundow, la asta nu m-aş fi aşteptat din partea ta, zău aşa. Ştii însă şi tu singur că Jan Brike cu tot felul lui superstiţios, este cel mai vrednic luptător, când e vorba de ceva serios. Fii, deci, ca dânsul, acum, căci acolo e spânzurat într-adevăr un om de crucea care se înaltă din apă. O fi o privelişte cam fioroasă, nu zic ba, dar trebuie să venim în ajutorul unui semen de-al nostru, cu atât mai mult cu cât, după cum văd eu, este un european.

Cum spuneam, Gerard Plundow era foarte superstiţios, al doilea de pe submarin, după Jan Brike, dar, ca şi acesta, în clipele de mare primejdie era cât se poate de curajos şi vrednic de încredere.

Fără să mai stea mult pe gânduri, fixă locul unde se vedea misterioasa cruce şi îndreptă vasul cu hotărâre într-acolo. Dar după câteva minute zise:

— Domnule căpitan, suntem aici în arhipelagul Lingga. Îndărătul crucii cu omul atârnat de ea se află o insulă şi în faţa crucii sunt două grupuri de stânci, prin care nu pot trece.

— Da, văd şi eu asta, zise Farrow, care privise cu atenţie drumul dinaintea vasului. Va trebui, deci, să ne oprim cu submarinul în faţa primului grup de stânci şi să mergem mai departe cu barca de aluminiu. Apropie-te, însă, cât mai mult, Plundow.

Cu multă îndemânare, timonierul aduse vasul în imediata apropiere a stâncilor. Două bărci de aluminiu fură montate la repezeală şi puse pe apă. Într-una luă loc Farrow cu doctorul Bertram, iar în cealaltă George şi Petre.

Fireşte că Uriaşul mână barca lui mult moi repede şi găsi imediat trecători înguste între cele

două gherdapuri, prin care se puteau strecura cu uşurinţă. Acum se apropiau de crucea făcută din crengi de arbori. Era fixată lângă ţărmul insulei şi de ea era legat cu funii un bărbat cu faţa rasă complet şi părul capului negru ca pana corbului. Braţele îi erau legate la spate.

— E mort? Întrebă George, încetişor.

— Aşa se pare, răspunse Petre. Nici n-ar fi de mirare. O singură zi să fi stat cu capul descoperit în soarele ăsta dogoritor şi-i ajungea. Un european nu suportă aşa ceva.

Barca cealaltă, condusă de căpitanul Farrow, se apropie şi ea. Doctorul Bertram strigă înfuriat:

— Asta-i o cruzime nemaipomenită! Să expui un om arşiţei soarelui tropical! Cât trebuie să fi îndurat, sărmanul! Ah! Pare că mai trăieşte! Repede, Petre, trebuie să-l aducem fără zăbavă pe submarin. Poate că-l mai salvăm.

Cu ajutorul lui George, Uriaşul îl dezlegă pe răstignit şi-l aşeză în barcă, apoi porniră cu toţii îndărăt pe vasul lor.

Căpitanul dădu lui Plundow indicaţii să meargă cât mai spre nord, şi după ce vor ieşi din drumul navigabil al vapoarelor, s-o întoarcă iar spre răsărit. În cursul nopţii apucaseră ceva mal mult spre sud decât avuseseră de gând, în schimb făcuseră descoperirea cu omul de pe cruce. Părea să fi fost ceva predestinat.

Cam astfel se exprimă Plundow către prietenul său de idei Jan Brike, când acesta apăru în turn. Tunarul făcu o mutră foarte îngrijorată si murmură:

— Gerard, n-are decât să râdă de mine cât o vreo domnul căpitan, eu însă ştiu una şi bună - chestia asta n-o să iasă bine! Ar fi trebuit să-l lăsăm în plata Domnului pe omul de pe cruce, căci tot nu-i mai lipsea mult să scape de chinuri. Crezi tu că doctorul va izbuti să-l aducă la viată? În orice caz, ascultă ce-ţi spun eu! Nu e deloc bine că-l

avem la bord oricum! Ai să vezi acuşica peste ce-o să mai dăm!

— Nici mie nu prea mi-a fost la îndemână când l-am zărit, mărturisi Plundow, dar vezi că domnul căpitan m-a atins la partea simţitoare, adică în onoarea mea de marinar bătrân. Si Petre spunea să ne abatem din drumul crucii. Ei, dar ce să ne mai stricăm gura degeaba! Acum îl avem la bord, fie că vrem sau nu, şi nu rămâne decât să vedem ce-o mai fi.

— Eu am observat că domnul George al nostru l-a atins cel dintâi, zise Ian în şoaptă. Ia să vezi tu ce are să i se întâmple băiatului. Trebuie să veghem, Gerard!

— Asta o facem oricum, încuviinţa timonierul, înainte de toate îngrijeşte-te să-ţi fie tunul pregătit. Ia să-ţi aduci aminte cum l-ai salvat pe domnul George, când cu chestia cu polipul!

— Hm! Să tragem nădejde că „bobiţele" mele vor fl de folos în nenorocirea pe care o bănuiesc, zise Brike. Zău c-ai fi bucuros dacă omul ăla de pe cruce ar dormi somnul drepţilor, fără să se mai trezească. Când l-oi vedea peste bord, îi spun şi eu o „veşnică pomenire"!

— Da, aş face-o şi eu din toată inima, încuviinţă Plundow.

„Omul de pe cruce", însă, se afla în îngrijirea doctorului Bertram, care punea la contribuţie toată arta lui ca să-l readucă în simţiri. Farrow şi George aşteptau cu încordare lângă masa de operaţie, pe care zăcea întins salvatul.

Doctorul Bertram înălţa deodată din umeri şi spuse încetişor:

— Cred că am sosit prea târziu, domnule căpitan. Viaţa caută să zboare din trupul său şi nu văd nici o posibilitate s-o reţin. Poate că înainte de a-şi da duhul se va trezi pentru câteva clipe, dar nu pot afirma cu siguranţă. În tot cazul, asta trebuie să se întâmple îndată, căci pulsul abia se mai simte.

— Să mai aşteptăm, deci, zise căpitanul. Poate că aflăm de la el ceva interesant.

Se scurseră cinci minute, şi deodată muribundul începu să geamă, apoi deschise ochii care erau injectaţi de sânge, se uita ţintă la Farrow câteva clipe şi bâlbâi.

— Oh! Arde... ca focul. Mac O'Connor, tică.., ticălosul acela... ah! Piraţii crucii... pe Insula mică... atenţie la stânci... Intrarea crucii! O'Connor, fii blestemat...

Se zvârcoli cu disperare, gemu de câteva ori, apoi rămase nemişcat. Doctorul Bertram se apleca deasupra lui, apoi zise încetişor:

— S-a sfârşit, domnule căpitan, Ce zici dumneata de cuvintele lui?

— Sunt foarte enigmatice, răspunse Farrow îngândurat. Trebuie să vizităm Insula cu stâncile alea ciudate. Şi apoi mă interesează şi „piraţii crucii"

— Tată, interveni George, spuneai că ai zărit in timpul nopţii un vapor cu o maşină puternică. N-or fi fost piraţii crucii?

— Hm! Poate să fie aşa! Încuviinţă căpitanul. Dar tot nu ne foloseşte la nimic asta. Principalul e cum găsim Insuliţa de care vorbea muribundul!

— Dacă ne-am îndrepta acum de-a dreptul spre răsărit, cred c-am da direct de ea, zise George. Vasul pe care l-ai văzut în timpul nopţii avea aceeaşi direcţie cu noi.

— În felul acesta ne apropiem foarte mult de drumul navigabil, zise căpitanul, cam îngrijorat. Însa vreau neapărat sa dezleg enigma aceasta. Ce mult as vrea sa-l răzbun pe nenorocitul acesta care a trebuit sa moara in chip atât de grozav. Ei, acum sa-i facem onorurile cuvenite, apoi sa apucam direcţia spre răsărit.

Părăsiră cabina infirmerie şi Farrow dădu ordin ca doi marinari sa-i coasă într-o pânză trupul mortului şi să-i atârne nişte greutăţi de picioare.

Peste zece minute fu lăsat în mare de pe puntea submarinului.

Jan Brike şi Plundow rostiseră şi el rugăciunea odată cu ceilalţi, dar după ce se sfârşi trista solemnitate, tunarul spuse timonierului:

— Plundow, acum răsuflu în voie, căci am scăpat de nenorocire.

— Şi eu mă bucur, răspunse celălalt.

Împreună se înapoiară în turn şi timonierul aşteptă comanda lui Farrow, pentru continuarea drumului spre nord, căci în timpul afundării cadavrului în mare, vasul se oprise. Farrow adună acum echipajul în jurul său şi luă cuvântul:

— Camarazi, ştiţi prea bine că iau hotărârea cu voi, înainte de a porni în vreo întreprindere serioasă. Iată că a sosit din nou un astfel de moment. Fireşte că nu ne împiedică nimeni să ne urmăm drumul spre „Insula odihnei”, dar omul pe care l-am găsit legat de cruce şi l-am afundat acum în mare a rostit înainte de a muri câteva cuvinte care par să închidă în ele o taină grozavă.

Jan Brike se uită cu uimire la timonier şi-l lovi cu cotul. Plundow dădu cu cotul, resemnat.

Farrow repetă cuvintele muribundului şi stărui asupra faptului că marinarii ar putea face o faptă bună dacă s-ar învoi să se ocupe mai de aproape de „piraţii crucii”. Dacă nu de altceva, cel puţin ar răzbuna moartea nenorocitului răstignit.

După cum era de aşteptat, marinarii se învoiră imediat. Numai Brike şi Plundow tăcură. Ar fi vrut să-şi expună părerile, dar bănuiau c-ar fi fost luaţi în râs.

Echipajul cobori în submarin, numai Farrow rămase cu George lângă Plundow şi dădu comanda pentru viteză redusă. Indică pe urmă timonierului direcţia spre răsărit. Plundow nu răspunse decât printr-un oftat; el se uita cu îngrijorare la George, care privea încordat spre largul mării. Bunul timonier observă că fiul căpitanului se bucura în taină de aventura care îi aştepta şi era convins că

George va întâmpina primejdii din cele mai mari. Ar fi vrut să-l prevină, dar ştia că-şi strică gura degeaba.

Tresări din gândurile lui când căpitanul îl întrebă dacă cunoaşte locurile pe unde pluteau acum. Plundow însă nu le cunoştea. Acum el ştia că era vorba de găsit o insulă, în ale cărei stânci se afla o deschizătură în formă de cruce, care era intrarea spre vizuina piraţilor.

Farrow îl chemă atunci în turn pe Kard, despre care aflase că fusese înaintea războiului prin locurile acestea. Fostul maşinist făcu o mutră cam plouată. Căpitanul îl privi câteva clipe, apoi zise, zâmbind:

— Aha, dragă Kard, bănuiesc că ştii ceva despre „piraţii crucii".

— Nu, domnule căpitan, aud pentru prima oară numele acestea.

— Atunci, ce-i mutra asta la tine?

— Domnule căpitan, priveliştea omului acela de pe cruce m-a mişcat atât de mult, încât acum, dacă aţi hotărât să vă ocupaţi de chestie mai de aproape, nu-mi lese din gând că şi domnul George al dumneavoastră ar putea avea parte de o astfel de soartă. Apoi, cam ghicesc ce fel de întrebare voiaţi să-mi puneţi în legătură cu asta.

II.
INSULA MISTERIOASĂ

FARROW DĂDU UIMIT DIN CAP, măsură apoi cu privirea pe noul timonier, şi zise:

— Te-ai molipsit de la Plundow şi Brike, dragă Kard! Nici nu mi-ar veni să cred, dacă nu te-aş vedea atât de morocănos. Cum de te laşi stăpânit de astfel de gânduri?

— Nici eu nu ştiu cum, domnule căpitan, dar nu pot scăpa de ele.

— Ciudat lucru, zău aşa! I-auzi George, trebuie să fii cu mare băgare de seamă, dacă ne-om întâlni

într-adevăr cu omul acela. Făgăduieşte-mi, băiete dragă, altfel renunţ la toată chestia.

— Îţi făgăduiesc cu dragă inimă, tată. Tu ştii doar că nu-mi pierd cumpătul niciodată, oricât ar fi de primejdioase împrejurările.

— Bine, dragul meu, zise căpitanul. Vezi numai să nu faci vreo nesocotinţă, din cauza bunătăţii tale de inimă. Ei, Kard, ce fel de întrebare te aşteptai să-ţi pun?

— Dacă cunosc cumva o insulă cu stânci pe ea şi cu o peşteră a cărei intrare e în formă de cruce.

— Ai ghicit. Aşadar cunoşti această Insulă. Mă bucur foarte mult, dragă Kard, E departe de aici? Ai fost vreodată în peştera cu pricina?

— Nu, domnule căpitan, răspunse timonierul, dar comandantul meu de pe vremea aceea îmi spunea, pe când treceam prin dreptul el, că acolo au locuit întotdeauna piraţi. Când am trecut noi pe lângă ea, bârlogul era gol, căci corabia bandiţilor de mare fusese cu puţin înainte găurită de un distrugător englez. Insula se bucura însă de un renume atât de prost printre marinari, încât nici noi n-am cutezat s-o vizităm. Se spunea că piraţii puseseră pretutindeni capcane. Poate să fi fost numai zvonuri, domnule căpitan, căci eu nu-mi puteam închipui ca autorităţile engleze să nu fi pornit cercetări, dacă ar fi ştiut în mod sigur că pe Insula aceea se afla o ascunzătoare de piraţi. Era, aşadar, numai un zvon, care umbla printre marinarii micilor corăbii de comerţ. Acum, parcă îmi vine şi mie să cred că zvonul acela era întemeiat şi după câte se pare peştera e locuită astăzi de o nouă bandă de piraţi.

— Care va să zică tu n-ai fost pe Insulă, zise căpitanul. Păcat! Dar nu mi-ai răspuns la întrebarea dacă Insula e departe de locul unde ne aflam în clipa de faţă.

Kard întinse braţul, arătând la orizont un punctuleţ negru.

— Aceea e Insula, domnule căpitan, zise el. Mi-aş îngădui să vă dau sfatul să ne afundăm acum şi să cercetăm prin periscop cum stau lucrurile. Ei ne pot zări de acolo cu ocheanele, căci mergem împotriva soarelui şi asta e in dezavantajul nostru, la lumina zilei nu putem întreprinde nimic, căci am văzut doar că piraţii care locuiesc acum peştera nu prea îşi aleg mijloacele împotriva celor pe care îi socot duşmanii lor. Doresc numai, adăugă el încetişor, ca domnul George al nostru să nu aibă o soartă asemănătoare.

— Ei lasă, dragă Kard, vom şti noi să ne ferim, răspunse căpitanul, râzând. Acum ne vom lăsa la fund, căci găsesc bună propunerea ta. Aşadar, înăuntru în submarin, băieţi!

Ordinul fu urmat îndată, atât de Kard cât şi de George. Farrow închise el însuşi oblonul turnului, apoi dădu comanda de scufundare. Minunatul submarin se înclină puţintel, apoi pieri în adâncime.

Căpitanul stătea la periscop şl observa cu atenţie Insula, de care se apropiau tot mal mult. Ţărmul era acoperit de un brâu de pădure deasă, iar în mijlocul el se înălţau drepte stânci ascuţite.

Când submarinul ajunse la vreo două sute de metri numai, căpitanul văzu sus, în stâncile colţuroase, la treizeci de metri deasupra mării, deschizătura în formă de cruce, care forma intrarea la ascunzătoarea piraţilor.

George, care stătea lângă tatăl său, îl rugase pe acesta să-i comunice tot ce vede şi Farrow raportă:

— George, văd deschizătura, dar altceva nimic. Stai! Uite că iese un bărbat dintre stânci, un individ uriaş aproape, deşi subţirel, şi care cred că e foarte puternic. Priveşte cu atenţie spre mare, să nădăjduim că nu va descoperi periscopul nostru. Ah! Uite că apare un al doilea bărbat îndărătul lui, o făptură cu umeri largi, care-ţi face o impresie de om fioros şi crud. Se pare că discută cu însufleţire, ba chiar se ceartă, dacă nu mă înşel. Cel înalt face

observaţii celui de-al doilea, arătând mereu spre vest. Te pomeneşti c-or fi vorbind despre omul de pe cruce! Ah! Acum cel înalt a strigat ceva spre peşteră, uite că vin indivizi, unul şi unul, cu mutre suspecte. Păşesc în jos pe o potecă îngustă... au intrat în desişul care mărgineşte ţărmul. Vor trece câteva minute până se vor ivi pe mal. Să facem între timp un mic ocol, căci bănuiesc că se vor îndrepta spre Insuliţa unde am dat de nenorocitul acela răstignit.

Căpitanul dădu comanda pentru schimbarea direcţiei. Vasul porni încetişor de tot şi el privi cu încordare prin periscop spre insula misterioasă. În cele din urmă îi zise lui George:

— Aha, uite-i! Au ieşit dintr-un tufiş des, într-o barcă uşoară, cu un motor exterior. Iau direcţia spre vest, adică spre Insula unde l-am găsit pe muribund.

Farrow dădu comanda ca electromotoarele, de care se foloseau la drumurile sub apă, să meargă cât mai încet, apoi urmă direcţia bărcii celorlalţi, fireşte la o depărtare respectabilă, în aşa fel ca periscopul submarinului să nu poată fi zărit de el.

Într-adevăr, individul cel înalt, care, după cum putu stabili Farrow, avea o figură energică, frumoasă, se îndreptă spre insula pe al cărei ţărm mai era înfiptă crucea. Căpitanul văzu lămurit cât de surprinşi şi enervaţi erau oamenii din barcă atunci când descoperiră că răstignitul dispăruse. Funiile tăiate, care atârnau încă de cruce, dovedeau că mâini străine l-au izbăvit de chinuri.

Conducătorul dădu apoi un ordin şi barca porni înapoi cu viteză spre insuliţa unde se afla ascunzătoarea piraţilor. Farrow trase repede periscopul înăuntru când bărcuţa trecu aproape de tot de dânşii; aşteptă câteva minute, apoi scoase din nou periscopul la suprafaţă şi văzu că ceilalţi se îndepărtaseră o bucată bună de el.

Se puse iarăşi la pândă, de îndată ce putu să vadă Insula cu intrarea ciudată în formă de cruce.

Acum indivizii îşi făcură apariţia, în frunte cu omul înalt, care se opri în fata intrării şi strigă ceva înăuntru.

Imediat se ivi din nou cel cu umerii largi, căruia seful ii zise ceva. Celălalt păru foarte uimit, probabil că nu-şi putea explica în ce fel dispăruse răstignitul.

Din peştera piraţilor, insuliţa cu crucea se zărea ca un punct mititel. Totuşi bandiţii ar fi trebuit să vadă orice corabie sau vas care l-ar fi eliberat pe nenorocit. De aceea toată întâmplarea cu dispariţia le apărea inexplicabilă şi plină de mister.

După câtva timp se făcură cu toţii nevăzuţi in peşteră. Căpitanul îl chemă pe Kard şi-l întrebă:

— Dragul meu, comandantul tău de pe vremuri ţi-a spus poate dacă cei de pe insulă au pe undeva vreun port ascuns? Indivizii au, desigur, o corabie rapidă, aceea pe care cred c-am observat-o în timpul nopţii. Trebuie să fie ancorată într-un loc oarecare în jurul insulei.

— Comandantul meu de atunci nu ştia nimic de lucrul acesta, domnule căpitan, răspunse Kard, dar şi-a exprimat şi dânsul aceeaşi bănuială. Credea şi el că un astfel de port ascuns trebuie să existe pe undeva pe coasta de nord a Insulei. Comandantul meu mai spunea că intrarea spre presupusul port trebuie să fie foarte iscusit mascată.

— Hm! Îi dau şi eu dreptate! Zise Farrow. Vom face, deci, un ocol în jurul Insulei. Aici n-avem ce vedea deocamdată.

Căpitanul dădu comanda de viteză redusă. La atât de mare apropiere de Insula puteau sa fie stânci şi gherdapuri care să pună în pericol submarinul. Afară de asta, Farrow mai trebuia să-şi îndrepte atenţia şi asupra altui pericol. Probabil că bandiţii şi-au asigurat portul prin capcane sau mine, care ar deveni fatale acelora care ar căuta să pătrundă în el.

Înainte de toate, voia să descopere anumite semne, care să-i trădeze existenta presupusului

port. În timpul zilei oricum nu putea să întreprindă ceva, ba nici nu zilei oricum nu putea să întreprindă ceva, ba nici nu ştia chiar ce le-ar putea face indivizilor. Se întrebă dacă n-ar fi mai bine să transmită prin radio guvernatorului englez din Singapore, Harriet, mărturisirea muribundului şi faptul descoperirii Insulei. Atunci ar fi de datoria englezilor să se ocupe de aceşti „piraţi al crucii".

În vreme ce se gândea la toate acestea, Farrow observă cu multă atenţie brâul de verdeaţă al Insulei apropiate. Se afla acum pe partea de răsărit a acesteia, dar aici ţărmul îngust era atât de neted şi drept, încât nu era posibil să existe un golf mascat. Când, însă, nu era posibil să existe un golf mascat. Când, însă, submarinul ajunse pe partea de nord, Farrow bănui îndată că numai aici va găsi ceea ce căuta. În vreme ce se gândea la toate acestea, Farrow observă cu multă atenţie brâul de verdeaţă al Insulei apropiate. Se afla acum pe partea de răsărit a acesteia, dar aici ţărmul îngust era atât de neted si drept, încât nu era posibil să existe un golf mascat. Când, însă, submarinul ajunse pe partea de nord, Farrow bănui îndată că numai aici va găsi ceea ce căuta.

Stâncile înaintau în unele locuri până în apă, brâul de pădure era întrerupt adesea de câte o stâncă mai mică, în spatele căreia era cu putinţă să se afle intrarea spre vreun golf tăinuit.

Deodată Farrow trase brusc periscopul înăuntru. Dintr-un tufiş des se ivi un om care cercetă marea cu atenţie. Mai mult ca sigur c-ar fi văzut periscopul, dacă Farrow nu l-ar fi tras atât de repede. El ordonă în acelaşi timp să se oprească electromotoarele, căci spionul ar putea observa umbra ce aluneca sub apă a submarinului.

Situaţia nu prea era plăcută. Poate că individul, care era un membru al bandei, a şi văzut periscopul, şi în cazul acesta n-ar fi fost de mirare ca bandiţii să pună în funcţiune tunuri şi să distrugă vasul.

Trebuia, deci, să mai arunce o privire spre omul acesta, fie ce-o fi. Cu multă prevedere înălţă binişor periscopul şi-l văzu pe bandit care privea... tocmai spre lentila periscopului. Nu făcu, însă, o mutră uimită, ci una veselă, apoi îşi întoarse repede privirea spre tufişul de unde apăruse.

Farrow ghici îndată că omul nu era un pirat. Deduse asta după figura lui inteligentă şi simpatică, precum şi după croiala elegantă a costumului său alb, destul de jerpelit acum. Fu cuprins de bănuiala că străinul acela fugise poate de piraţi şi că izbutise într-un fel oarecare să scape din mâinile lor. Aşa se explica şi bucuria care fu cuprins când zări periscopul.

Omul îşi întoarse acum din nou privirea spre mare. Ridică încetişor braţul drept, parcă ar fi vrut să facă un semn periscopului, dar în aceeaşi clipă ţâşniră din tufiş două braţe vânjoase, goale până la cot, o mână uriaşă ii strânse gâtul ca intr-un cleşte, cealaltă îi înşfacă braţul drept, apoi fu împins cu sălbăticie înapoi în tufiş.

Farrow trase imediat periscopul înăuntru. Văzuse destul, pentru a-şi da teama cum stau lucrurile. Erau aşadar prizonieri pe Insulă, cel puţin omul acesta părea să fie unul. Trebuia, deci, eliberat.

Echipajul se întruni pe punte, Farrow comunică ceea ce observase, încheind astfel:

— La început mă gândeam să aduc la cunoştinţă guvernatorului englez din Singapore observaţiile noastre, pentru ca el să dispună cele de cuviinţă. Acum, însă, lucrurile au luat altă întorsătură şi trebuie să facem tot posibilul să venim cât mai repede în ajutorul prizonierului. Bănuiesc apoi că piraţii au un fost de recepţie pe corabia lor şi ar putea prinde radiograma mea, ceea ce ar însemna că primejduim viaţa prizonierilor, că desigur se afla din aceştia pe insula. Suntem de părere să încercăm eliberarea lor cât mai repede?

Într-un singur glas aprobară cu toţii propunerea. Căpitanul le mulţumi printr-un gest, apoi zise:

— Bine, camarazi, până diseară sunteţi liberi. În vremea asta, eu voi chibzui cum putem ajunge mai bine şi fără primejdie pe insulă. Uşor nu va fi, v-o spun dinainte, căci e probabil ca piraţii să-şi fi luat măsuri de apărare împotriva unei vizite nedorite.

Farrow se îndreptă spre cabina sa, împreună cu George, Rindow şi Inginerul Hagen. Acolo le zise cu gravitate:

— E lucru sigur că ne expunem unor mari primejdii chiar numai apropiindu-ne de Insulă, căci nu mai încape îndoială că piraţii şi-au închis portul lor tăinuit prin cine ştie ce alte capcane. Până în clipa de fată, nu ştiu încă in ce fel vom ajunge acolo, N-aş dori deloc ca „Dox"-ul să fie ameninţat să sară în aer.

— Tată, Evrika!, strigă George, plin de bucurie. Avem în magazie cele trei costume de scafandru. Inventate de doctorul Jellot, pe care am pus mâna când cu expediţia pentru eliberarea fiicei guvernatorului din Singapore. În costumele acelea suntem cu desăvârşire independenţi de submarin, putem deci să facem o vizită portului misterios fi să înlăturăm eventualul baraj de mine. Cel mal bun lucru ar fi să facem asta acum, la lumina zilei.

— Hm! Ideea e cât se poate de bună, încuviinţă căpitanul, dar mă întreb cum să procedăm. Probabil că înainte de a se lăsa întunericul va trebui să ne apropiem din nou de Insulă, şi anume la răsărit de stânca în spatele căreia pare să se afle intrarea în port. Scafandrii ar trebui atunci să dea târcoale pe fundul mări în jurul stâncii cu pricina şi să cerceteze cu atenţie, la lumina zilei. Asta ar fi calea cea mai bună ca să ajungem nevătămaţi pe Insulă. Acum să vorbesc cu Petre şi Kard, dacă sunt dispuţi s-o facă şi pe asta.

— Eu primesc cu dragă inimă, tată zise George. Ideea e a mea. Petre si Kard nu vor refuza - îi

cunosc eu destul de bine, şi tu la fel. Şi apoi, el vor veghea asupra mea, atât cât le va sta în putinţă.

— Hm! Nu prea m-as fi grăbit să încuviinţez planul acesta, dacă m-as fi gândit că vei ţine şi tu să porneşti in expediţie, zise Farrow, dar n-am încotro, Ideea e a ta, cum bine al spus, şi ai tot dreptul să iei parte la îndeplinirea lui. Aşa. Cheamă-l acum pe Petre si Kard să discutăm amănunţit cum putem face treaba mai bine; căci va trebui să ne daţi un semnal că totul e în ordine, după ce veţi fi înlăturat barajul.

George alergă să-i cheme pe cel doi uriaşi in cabina tatălui său. Farrow le aduse la cunoştinţă planul tânărului şi, după ca primi aprobarea lor, zise:

— M-am gândit să ne apropiem de vas până la peretele stâncii care înaintează în apă. Cred că marea va fi acolo destul de adâncă pentru voi. Ne vom ridica la suprafaţă numai atât cât să puteţi voi ieşi din turn ca să vă daţi drumul la fund. Am hotărât apoi ca să rămânem acolo cu vasul şi când veţi fi gata sa înlăturaţi presupusele mine, unul din voi va veni să ne dea de ştire. De îndată ce se va înnopta, vom porni, deci, în jurul Insulei.

— Da, tata, e bine aşa cum spui tu! Exclamă George, cu însufleţire. Eu cu Petre vom rămâne sub apă, iar Kard se va înapoia să vă dea de ştire, când totul va fi în regulă. Poate că eu şi cu Petre vă vom fi de folos în alt chip, de pildă înlăturând santinele ce se află desigur pe puntea corăbiei. Individului nici nu-i va trece prin gând că ar putea să se ivească duşmani de pe fundul mării.

— În sfârşit, veţi face şi voi cum e mai bine, zise căpitanul. Feriţi-vă

Însă de rechini, căci ăştia le cam aţin printre insule. Hagen va trebui să încerce să construiască o armă cu ajutorul căreia să poată fi puşi pe goană şi sub apă duşmanii aceştia primejdioşi. Apoi va trebui să ne întoarcem repede pe „Insula odihnei”, căci el mi-a spus că are gata planurile pentru o

cameră prin care să fie cu putinţă să părăsim submarinul şi sub apă. Atunci ne vom putea îngădui „excursii” şi mai interesante.

III.
ÎN MARE PRIMEJDIE

CU UN CEAS ÎNAINTE de a se întuneca, submarinul porni înspre Insulă. Numai vârful periscopului era ridicat la suprafaţă. George, Petre, Kard stăteau gata pregătiţi in costumele lor de scafandru.

Pompele lucrau încetişor, pentru a da afară din tancuri numai atâta apă câtă era nevoie să înalte turnul deasupra mării. Fireşte că Farrow examinase cu atenţie coasta prin periscop, dar nu observase nimic suspect. Acum vasul se înălţase îndeajuns şi chepengul putu să fie deschis.

Petre se căţără cel dintâi, se târî peste marginea turnului şi se lăsă pe punte. Păşi repede spre parapet, de care erau fixate trei funii lungi. Uriaşul se lăsă încetişor în apă, care nu avea în locul acesta decât o adâncime de vreo doisprezece metri. Aşteptă apoi până sosiră cei doi tovarăşi, ceea ce se întâmplă curând de tot. Puteau vedea bine în jurul lor, căci apa era atât de limpede încât lumina zilei pătrundea nestingherită. Până la capătul stâncii pe care trebuiau s-o ocolească erau cel mult şase metri.

Petre porni înainte, urmat de George şi Kard, care încheia grupul. Pe partea de apus primejdia era mai mare, căci era foarte posibil ca piraţii să fi pus capcane ascunse.

Aveau mare noroc că era atâta lumină cât să poată zări chiar şi sârme subţiri de tot. Pe de altă parte, însă, asta însemna şi o primejdie pentru ei, căci dacă s-ar fi întâmplat să privească cineva în apă, ar fi putut vedea tot ce se petrecea acolo.

Petre se ţinea lipit de peretele stâncilor. Nici-o deschizătură nu se zarea - împotriva aşteptărilor lor. Să nu fi fost oare nici-un port pe aici?

Acum stăteau direct în fata malului; şi aici era perete stâncos, dar ciudat de neted, ca şi cum ar fi fost lucrat de mâna omenească. Cel trei scafandri începură să-l pipăie şi avură impresia că nu e piatră ci... fier. George apucă imediat de braţ pe cei doi uriaşi de lângă dânsul si „morsă" cu degetele:

— Asta trebuie să fie o poartă, a cărei margine superioară e în formă de ladă si plantată cu tufe. Să urcăm si furişându-ne printre tufe să ne lăsăm jos de partea cealaltă.

Asta era singura soluţie, altminteri n-ar fi putut să intre in portul atât de bine închis. Deschiderea porţii de fier te putea face numai de sus, in mod mecanic.

Petre se căţără şi de data aceasta cel dintâi. În vreme ce Kard rămâne puţin în urmă, ca să vegheze asupra lui George. Cu mare băgare de teamă scoaseră apoi şi ei capetele din apă. Costumele uşoare erau în aşa fel confecţionate, încât puteau lesne să dea în sus sticlele din fata ochilor. Economiseau în chipul acesta şi oxigenul, îşi încordară auzul şi constatând că nu se aude nimic suspect, Peter ieşi cu totul din apă şi porni primul spre tufiş.

George îl urmă imediat, apoi veni Kard. O luară spre stânga, spre poarta de fier pe care o descoperiseră. Ajunseră curând la marginea tufişului şi, când scoaseră capetele, văzură în fata lor un bazin larg de apă, închis spre mare prin tufe dese. În bazinul acesta plutea o corabie de culoare închisă, al cărei coş solid trăda existenta unei maşini puternice.

— Minunat! Exclamă Peter, în şoaptă. Cred că nu e nevoie ca submarinul să intre în bazinul acesta. E de ajuns să se înalte în dreptul porţii de fier şi oamenii noştri să debarce pe uscat. Aşa nu e

pericol să ne izbim de vreo piedică. Ce părere ai dumneata, domnule George?

— Că ai dreptate, Peter. Dacă jumătate din numărul tovarăşilor noştri

Vor veni pe uscat, va fi de-ajuns Submarinul, insă, se va putea retrage pentru a împiedica o eventuala încercare de fugă a corăbiei. Jan Brike se va bucura grozav dacă tunul sau va avea de lucru.

— Ba bine că nu! Încuviinţa Uriaşul. Kard, trebuie să te înapoiezi pe sub apă la submarin şi sa-i dai de veste căpitanului, călăuzindu-l apoi încoace.

— Noi doi, însă, ne vom descotorosi de costume - zise George şi până se va lăsa întunericul vom mai spiona câte ceva. Trebuie să fie pe aici pe undeva o potecă ducând spre ascunzătoarea bandiţilor. În primul rând trebuie să aflăm unde sunt prizonierii. Aşadar, dragă Kard, du-te şi fă cum e mai bine.

În vreme ce timonierul se îndepărta, George şi Petre se ajutară unul pe altul la dezbrăcatul costumului. În cele din urmă treaba fu gata. Uriaşul le ascunse sub o tufă. Apoi zise încetişor:

— Domnule George, nu ştiu dacă e nimerit să întreprindem ceva chiar acum. Nu se poate să nu fie vreo santinelă pe aici, care se va schimba înainte de a se întuneca. Acum n-o vedem, dar când va fi sa se schimbe, am putea observa locul unde se află.

— Hm! Şi eu cam tot la fel gândesc, zise George pe de altă parte, însă, trebuie să căutăm cât e lumina încă o potecă, pe care să putem ajunge la peştera piraţilor. Pe întuneric va fi aproape cu neputinţă. În cel mai bun caz ne va cere prea mult timp. Eu găsesc că e mai bine dacă am încerca să ajungem de partea cealaltă a porţii. Hai să ne strecurăm printre tufele de deasupra.

— Nu ştiu ce să zic, domnule George, dar e cam primejdios ce facem. Dacă s-o afla cumva o

santinelă printre tufele astea, am dat de dracu!

— Vom fi cu băgare de seamă, stărui George. Gândeşte-te însă că e mult mai bine dacă vom putea arăta apoi drumul drept căpitanului. Doar capătul potecii să-l găsim, şi pentru asta mai avem timp o jumătate de ceas.

— Hm, da! Mormăi Uriaşul. Te rog, însă, domnule George, fi cu băgare de seamă şi rămâi mereu alături de mine, ca să nu te scap din ochi. Dacă o să-ţi se întâmple ceva, cum mă mai arăt eu în faţa domnului căpitan?

— Ei, lasă, Petre, nu mai fi şi tu aşa. Bag eu de seamă, n-avea grijă! Şi acum haide, nu mai sta pe gânduri.

George porni înaintea Uriaşului spre brâul de tufe, care marca atât de iscusit partea superioară a porţii de fier. Oameni foarte inteligenţi trebuiau să fi construit ascunzătoarea aceasta, pe care nimeni n-ar fi putut s-o bănuiască.

Când George ajunse în fata şirului de tufe, se lovi de o ladă de lemn, înaltă şi vopsită în verde. Ridică încetişor capacul şi văzu că şi pereţii laterali se pot da în lături. În interiorul lăzi se afla un picior de fier cu o roată mare din acelaşi material, pe care umbla un lanţ, afundându-se în pământ.

George îşi dădu imediat seama că descoperise instalaţia care deschidea şi închidea poarta de fier. La celălalt capăt al porţii trebuia să existe o instalaţie la fel, după cum e cazul cu toate zăgazurile de soiul acesta.

De la această ladă ducea o potecă îngustă, dar foarte curată, deasupra porţii. De ambele părţi erau plantate tufe dese în aşa fel încât un om, care ar fi trecut pe aici, n-ar fi fost văzut nici dinspre mare, nici de pe uscat.

Chircit la pământ, George porni înaintea lui Petre de-a lungul acestei poteci înguste. Ajunseră curând în partea cealaltă a porţii, unde dădură de o instalaţie asemănătoare cu cea dintâi.

Şi în josul acestei cutii verzi, poteca ducea mai departe. De fapt, cu aceasta sarcina lui George ar fi fost terminată, căci găsise ceea ce căuta. Dar mai avea timp, deoarece până să se întunece de tot mai era o jumătate de ceas. N-avea ce să strice dacă urmarea mai departe poteca. Poate izbutea să descopere şi locul unde erou ţinuţi prizonierii, mai ştii!

Fără să asculte de dojana Uriaşului, el păşi mai departe, ferindu-se să facă cel mai mic zgomot. Tufişurile de ambele părţi erau atât de dese, încât nu putea fi văzut.

Curând, însă, ajunse la capătul brâului de tufe şi în fata lui se ivi stânca pleşuvă, în care poteca se continua, în pantă. Lucrul devenea mai primejdios acum, căci ar fi putut fi zărit de sus. Tânărul se opri şi şopti tovarăşului său:

— Peter, se poate întâmpla ca odată cu lăsarea nopţii să vină jos o santinelă sau vreun om însărcinat să controleze poarta. Cel mai nimerit lucru ar fi să rămân aici, ascunzându-mă sub tufe, iar tu îi vei conduce pe toţii şi pe ceilalţi încoace. Atunci cel puţin vom şti dacă n-avem să ne temem de ceva.

— Nu, domnule George, asta nu trebuie s-o faci. Cum te-aş putea eu lăsa singur?

— Dar bine, Petre, zise tânărul, cu hotărâre, trebuie să-ţi dai seama că propunerea mea e cât se poate de dreaptă. Ce mi se poate întâmpla? Sunt înarmat bine, mă ascund printre tufe şi nu fac altceva decât să observ dacă vreunul din bandiţi vine jos. În felul acesta, vă pot preveni şi pe voi, apărându-vă de primejdie. Ar fi nechibzuit din partea mea să mă întorc acum cu tine, căci de unde ştiu eu că în asta nu stric toată treaba şi bieţii prizonieri rămân mai departe acolo unde sunt?

Petre se gândi câteva clipe şi in sinea lui ii dădea dreptate. Îl veni însă o idee:

— Domnule George, zise el codindu-se, de ce n-aş rămâne eu aici şl dumneata să te duci să-i

întâmpini pe tovarăşi?

— Nu, nu. Dragă Peter, nu vreau aşa. Planul e al meu şi e sarcina mea să-l duc la îndeplinire. Aşa rămâne, mă pitulez în tufişul ăsta şi nici dracul nu dă de mine. Tu te înapoiezi imediat şi-i întâmpini pe tovarăşi!

Fără să mai aştepte răspunsul lui Peter, el se strecură printre ramuri şi pieri din ochii Uriaşului. Acesta rămase câteva clipe cu privirea aţintită la locul unde dispăruse stăpânul său, iscodi apoi cu băgare de seamă în juru-i, se întoarse şi o lua îndărăt pe potecă. Nu îi era însă la îndemână când se gândea că i s-ar putea întâmpla ceva fiului căpitanului său.

Dar cu cât mai mult chibzuia bunul Uriaş, cu atât mai mult rămânea încredinţat că felul cum orânduise lucrurile George era cel mai nimerit, întunericul se va lăsa în curând şi apoi nimeni nu l-ar mai putea descoperi pe tânăr.

George râmase nemişcat în ascunzătoarea sa. Printr-o spărtură mică între crengi putea să observe drumul în pantă pe o distanţă bună: n-avea, deci, să se teamă de nici-o surpriză.

Totuşi, cu toate că aveau ochi ageri de marinari, atât Petre cât şi George nu văzuseră că atunci când ei ajunseră la capătul potecii stâncoase, sus printre stânci dispăru cu iuţeala fulgerului un cap omenesc. Spionul râmase însă la pândă şi-l văzu pe George strecurându-se printre crengi, în vreme ce Peter o luase înapoi pe potecă.

După câteva minute, George auzi foşnete în spatele său. Instinctiv duse mana la revolver, deschise gura şi scoase un ţipăt ca să-i atragă atenţia Uriaşului, dar în acea clipă o mână îi strânse cu putere gâtul, pe când un pumn îl izbi ca un ciocan în tâmplă. George se simţi străbătut de un fior, şi râmase nemişcat Rânjind, individul îl ridică pe umăr de parcă ar fi fost o legătură de vreascuri. Îşi făcu loc prin tufiş, apoi porni pe o potecă îngustă. Poteca aceasta ducea direct la o

spărtură lată şi înaltă din zidul de piatră şi în care dispăru piratul cu George.

Un capriciu al naturii crease în stânca aceasta o plăsmuire, care părea un cot uriaş, pornind vertical in fuseseră foarte practici: fixaseră trepte de fier în piatră, pe care piratul se căţăra acum ca o pisică, cu George în spinare.

Coşul acesta sfârşea într-o peşteră mărişoară, în cărei parte de nord se aflau crăpături. Prin aceste crăpături, un om care ar fi stat la pândă ar fi putut observa tot ce se petrece în jos la poarta de fier. Numai locul unde se afla submarinul nu putea fi zărit de acolo.

Piratul îl trânti pe George Ia pământ, se furişă apoi în una din crăpături şi privi cu încordare în jos, căutând tufişul pe unde trebuia s-o fi luat Peter, întorcându-se la ai săi. Totuşi părea să nu-l fi descoperit pe cel căutat, căci după câteva minute se înapoie la George, mormăind o înjurătură.

Tânărul zăcea nemişcat. Chicotind, piratul scoase o frânghie din buzunar şi-i legă lui George mâinile la spate. Făcu acelaşi lucru şi cu picioarele, apoi îl duse pe marginea stâncii şi-l aşeză în aşa fel încât partea superioară a trupului atârna deasupra prăpastiei. Era un truc rafinat, prin care căuta să se asigure de prizonier, chiar dacă acesta s-ar fi trezit în scurt timp; căci la cea mai mică mişcare tânărul s-ar fi prăbuşit în hău, aşa că nu trebuia să încerce să se târască sau să taie legătura cu vreo piatră ascuţită.

Lăsându-l acolo, piratul coborî din nou. Grija lui era acum să-l facă inofensiv pe al doilea străin, pe care-l zărise colo jos.

Când ieşi din crăpătura stâncii, o luă imediat spre dreapta şi-şi croi drum prin tufiş. Ajunse astfel pe poteca îngustă de piatră, pe care George şi Petre o observaseră cu atâta atenţie cu puţin înainte.

Sprinten ca o pisică, el porni de-a lungul ei, ajunse pe poteca şi mai îngustă dintre tufe şi

străbătu poteca de fier care închidea portul.

Când ajunse la a doua ladă, care ascundea cealaltă instalaţie pentru deschiderea porţii, se chirci la pământ, cercetă cu atenţie tufele din apropiere, apoi dădu mulţumit din cap. Descoperise câteva ramuri îndoite — pe acolo pătrunsese Petre în tufiş. Se târî înainte, pas cu pas, ca un şarpe gata să se repeadă asupra prăzii.

George se trezi, dar nu brusc. O durere puternică în sale îl făcu să fie cu băgare de seamă; îşi aminti imediat, din clipa când auzise foşnetele în spatele său şi fu atacat pe urmă cu iuţeala fulgerului.

Îşi dădu seama îndată că era legat de mâini şi de picioare. Dar de ce atârna in gol cu partea superioară a trupului? Încet-încet începu să i se lămurească totul şi după câtva timp îşi dădu seama de situaţia gravă în care se afla şi de imposibilitatea de a se elibera prin propriile-i mijloace.

Începu să chibzuiască cu înfrigurare. Un spion ascuns trebuie să-l fi observat pe el şi pe Peter, îl făcuse întâi inofensiv pe dânsul şi probabil că acum era pe cale să-l atace pe furiş pe tovarăşul său. Insula aceasta misterioasă părea să ascundă mai multe taine decât bănuia el.

Toată expediţia era acum primejduită; probabil că piraţii stăteau ascunşi pe ţărmul mării, pregătiţi să facă o primire cum se cuvine tatălui său şi celorlalţi tovarăşi.

Bietul tânăr se simţi străbătut de un fior de spaimă şi grozav îl mustră cugetul că dacă s-ar fi întâmplat o nenorocire, ar fi numai din vina lui. Se aruncase zadarnic în braţele primejdiei, acum se afla în puterea acestor oameni, de la care se putea aştepta la orice şi camarazii săi erau expuşi să cadă şi ei în mâinile piraţilor...

Chibzui cu înfrigurare ce e de făcut, îşi dădu, însă, seama că nu e nici-o putere de scăpare. Trebuie să aştepte acum ceea ce va urma. Să fie

oare şi el sortit să se pârjolească la soare, legat de o cruce? Şi tovarăşii săi la fel?

Zadarnic îşi frământă creierul. Pentru prima oară de când se află pe submarinul tatălui său nu izbutea să găsească o ieşire dintr-o situaţie atât de primejdioasă.

Deodată îşi întrerupse şirul gândurilor şi ascultă cu încordare. Auzise glasuri care păreau să se apropie, apoi zări lumina unei lămpi de buzunar; vocile aspre răsunau lângă el, razele lămpii căzură asupra lui şi după câteva clipe se auzi un râs batjocoritor.

— Aha, exclamă cineva, se vede că Fredy a vânat un scatiu. Minunată afacere. Şi ce frumos mi l-a aşezat, sărăcuţul de el! Cum o face o mişcare, cum se duce de-a berbeleacul! E dat dracului Fredy ăla! Dar hai să punem undeva în siguranţă păsărică asta, Jack! Stimatul nostru căpitan Henry Salten trebuie să sosească în curând şi dacă va da ochi cu prizonierul, ne strică tot cheful. Îl vom răstigni şi pe el, ca pe celălalt, care vroia să fugă înainte de a ne fi sosit banii de răscumpărare. Vino repede, poate aflăm de la el dacă era de faţă când individul de pe cruce a fost eliberat.

George fu înhăţat cu brutalitate şi cei doi piraţi îl târâră la celălalt capăt al peşteri. Drumul ducea în jos printr-un gang săpat în stâncă, şi în cele din urmă ajunseră într-o încăpere care avea într-unul din pereţi câteva uşi de lemn. Încăperea primea lumină printr-o crăpătură largă şi astfel văzu George că uşile erou prevăzute cu zăvoare trainice. La patru din aceste uşi zăvoarele erau trase şi tânărului îi dădu îndată în gând că în spatele lor s-ar putea afla tovarăşii nenorocitului crucificat de piraţi. În felul acesta s-ar fi dezlegat taina. Numai că sub altă formă de cum îşi închipuise el.

IV.
DIN RĂU ÎN MAI RĂU

CEI DOI PIRAŢI ÎL TÂRÂRĂ pe George într-o cameră goală, lungă de doi metri şi iată de unul şi jumătate, îl trântiră la pământ, încuiară uşa după ei, apoi aprinseră lămpile de buzunar.

— Aşa, drăguţule. Zise individul cu glasul fioros, acum ne vei face plăcerea să ne povesteşti cum ai ajuns aici si ce anume cauţi la noi. Dar repede şi degrabă, cum s-or zice, altfel îţi tai limbuţa!

Cu un râs sinistru scoase un cuţit mare şi-l arătă lui George. Tânărul îşi dădu seama că nu s-ar fi aşteptat la blândeţe din partea acestui om. Trebuie, deci, să vorbească imediat, dar chiar în aceste clipe de primejdie supremă George nu se gândea nici pe departe să-şi trădeze tatăl şi tovarăşii. Trebuia să joace puţin teatru, pentru a câştiga timp de gândit

— O, Dumnezeule, stimate domn, începu el, cu o voce plângăreaţă. Eu... eu n-am făcut nici-o crimă. Vro... vroiam să caut ceva de mâncare pe Insula asta şi un izvor cu apă, căci mi-e o sete grozavă. O, Dumnezeule, ce aveţi cu mine?

Piratul izbucni în râs, apoi strigă:

— Ce am cu tine, vei vedea mal târziu, tinere, acum, însă, dă-i drumul repede cu vorba, altminteri...

Nu-şi sfârşi fraza, însă făcu un gest ameninţător cu cuţitul. George scoase un ţipăt uşor, prefăcându-se speriat de moarte, bâlbâi câteva cuvinte, în care amesteca mereu cuvântul „îndurare" şi în timpul acesta inventase o poveste, căreia îi dădu drumul:

— Domnilor, am fugit de pe corabia noastră „Barracunda”, care face drumul de la Sidney la Singapore. N-am putut îndura tratamentul râu la care eram supus. În noaptea trecută am desprins o barcă şl am pornit în larg. Toată ziua tremuram de frică să nu dea de mine şeful de echipaj şi am răsuflat uşurat când am izbutit să mă ascund în tufişurile de pe aici. O, Doamne, şi acum vă purtaţi şi dumneavoastră râu cu mine!

— Ho, ho, tinere - râse piratul — mai bine rămâneai pe vasul tău, căci aici va fi şi mai râu de tine. Dar ia spune-mi acum, unde ţi-ai lăsat barca? La vezi, dacă m-ai minţit cumva, îţi trag pielea peste urechi, aşa să ştii!

— A fost o bărcuţă uşoară - răspunse George - şi am ascuns-o în tufe, pe coasta de nord. Mă gândeam să plec din nou mâine dimineaţă.

— Aşa se va şi întâmpla tinere râse din nou piratul, te voi conduce chiar eu în persoană, dacă nu te superi. Ei, acum mă duc să văd daca chestia cu barca e în regulă. Vai de tine dacă nu va fi aşa cum ai spus.

Însoţitorul său îi zise încetişor:

— Mac, asta n-o poţi face acum, căci căpitanul va căuta să afle imediat cu ce gânduri umbli pe acolo. Ştii bine doar că nu prea mai are încredere în tine, de când ai făcut boroboaţa aici cu crucea. Fredy e pe drum. El va aranja totul cum trebuie, la ce să ne mai obosim şi noi! Vino sus, băiatul stă bine aici!

— Ai dreptate, Jack, mormăi piratul. Aşadar, tinere, nu cumva să-ţi dea în gând să strigi. Tot nu te aude nimeni, şi dacă o vei face, te-ai dus pe copcă.

Piraţii părăsiră încăperea şi traseră zăvorul pe dinafară. Câteva clipe George ascultă cu încordare şi când nu mai auzi nici un zgomot. Începu să se zvârcolească pe pământul celulei sale. În curând se izbi de unul din pereţi, izbuti să-l atingă cu mâinile legate şi constată cu mare bucurie că acesta era zgrunţuros si avea ieşituri pe alocuri. Trebuia să izbutească să-şi roadă frânghiile de una din aceste ieşituri.

Se puse imediat pe lucru, fără să se sinchisească că-si zdrelea pielea; trebuia să se grăbească, deoarece se putea ca cei doi piraţi să se înapoieze din clipă în clipă.

După câteva minute simţi, spre marea lui bucurie, că frânghia se rupse. Avea acum mâinile

libere; se odihni puţin, apoi scoase cuţitul şi-şi tăie legăturile de la picioare.

Fredy ăla care-l atacase pe furiş, fusese cam uşuratic sau poate se grăbise, căci îi lăsase armele. Acum, cei doi piraţi n-aveau decât să se întoarcă; în clipa când vor deschide uşa vor vedea ei cât de bine ştie să tragă George Farrow.

Nu avea însă poftă să aştepte la cine ştie cât, trebuia să iasă, să-i prevină pe tovarăşi, dacă mai era vreme. Dacă Fredy izbutise să pună mâna şi pe Peter, atunci tatăl său şi ceilalţi camarazi erau ameninţaţi de o mare primejdie. George scoase cuţitul şi încercă cu el tăria lemnului din care era făcută uşa. Cu bucurie constată că lemnul era moale şi că putea să-l găurească lesne.

Când piraţii îl aduseseră aici, el îşi întipărise bine în minte unde se aflau cele două zăvoare şi începu acum să lucreze cu cuţitul în locurile respective. Voia să scoată cu totul zăvoarele, apoi să alerge pe gangul îngust; poate ajungea încă la timp ca să-şi salveze tovarăşii.

Lucra ca un disperat, dar din păcate uită de orice precauţie. Altminteri ar fi auzit paşii uşori care se apropiau de carcera sa.

Apucase să scoată unul din zăvoare şi începu să lucreze la celălalt Când fu aproape gata... uşa fu deschisă brusc. George auzi un hohot sinistru, pe care-l cunoştea prea bine, apoi, înainte de a putea scoate revolverul, se pomeni izbit la tâmplă şl se rostogoli la pământ. Mai auzi ca din depărtare râsul sinistru, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Când se trezi, simţi o apăsare grozavă deasupra capului. Memoria începu să-i revină încetul cu încetul, şi scânci de durere, căci mâinile şi picioarele îi erau atât de strâns legate, încât nu putea face nici-o mişcare. În gură îi vârâseră un căluş, care de abia îl lăsa să respire.

Simţi însă aerul proaspăt al nopţii. Piraţii au fost prevăzători de data aceasta. Probabil că se temeau

să nu-l descopere căpitanul lor pe prizonier, astfel că l-au târât sub cerul liber.

George încercă să se zvârcolească, renunţă însă repede la gândul acesta, dându-şi seama că zăcea printre mărăcini. Stătea mai prost, deci, ca în carcera din care aproape că ar fi izbutit să fugă. Nu-i era îngăduită nici-o mişcare, căci i s-ar fi înfipt în carne ghimpii tari ca oţelul.

Deodată, tresări ca electrizat. Auzise împuşcături care răsunau în depărtare şi înăbuşit.

George bănui îndată că tovarăşii săi se luptau acum cu piraţii, dar nu ştia dacă debarcaseră cu bine şi ajunseseră la ascunzătoare sau au fost luaţi în primire de la început.

Încercă să-şi rupă legăturile, trebui însă să-şi dea repede seama că ar fi fost cu neputinţă să se elibereze prin propriile-i puteri.

Frica începu să pună stăpânire pe el. Dacă marinarii vor izbuti să împuşte, în lupta care se încinsese, pe toţi piraţii, chiar şi pe cei doi care-l atacaseră pe el? Cum vor da de dânsul atunci? Să-i fie oare sortit să moară încetul cu încetul în locul acesta ascuns, în vreme ce tatăl său, Sanja şi ceilalţi tovarăşi or trece la un pas de dânsul, fără să bănuiască măcar situaţia grozavă în care se afla?

Căută să-şi îndepărteze gândul acesta şi-şi încordă auzul. Împuşcăturile nu mai erau atât de numeroase şi acum i se părea că recunoaşte detunături de carabine, tovarăşii înaintau victorioşi, probabil, şi o bucurie sălbatică îl copleşi.

Acum bănuia şi unde se află. Cei doi piraţi, Jack şl Mac - ultimul era probabil Mac O'Connor, pe care răstignitul îl blestemase în ultima clipă o vieţii sale, l-au târât pe coasta de sud o insulei, unde se afla barca cu motor, în care căpetenia piraţilor mersese la insula cu crucea.

Cu această barcă urma deci să fie dus şi el pe insula cu pricina, unde îi era hărăzită aceeaşi soartă ca a nenorocitului european.

Împuşcăturile se auzeau acum rar de tot. Enervarea lui George atinsese culmea. Ce se va întâmpla? Au învins tovarăşii săi pe toată linia, sau cei doi piraţi fioroşi au izbutit să scape şi se aflau acum în drum spre el?

George tresări speriat. Auzise un zgomot uşor în apropiere. Să fie oare un şarpe veninos? Insulele astea de la Tropice mişună de ei. Dacă rămânea însă liniştit şi nemişcat, nu i se putea întâmpla nimic.

Zgomotul se apropia din ce în ce. Nu putea fi şarpe, de asta era încredinţat acum. Tot mai tare foşnea frunzişul, apoi George auzi un geamăt slab. Un glas răsună lângă el:

— Jack, glontele mi-a smuls o bucată de carne de la piept. Cred însă că voi scăpa cu bine, căci n-a pătruns în trup. Dar băiatul ăla din mărăciniş mi-o va plăti cu vârf şi îndesat. Ne-a minţit, blestematul! Dacă nu l-am fi surprins la vreme când încerca să se elibereze, ne dobora cu siguranţă. Vino să-i facem de petrecanie!

— Mac, asta n-o vom putea face acum, răspunse tovarăşul său. Cei ce ne-au atacat îl vor căuta pe omul lor aici. Aş pune rămăşag că pe coasta de nord se află o corabie, care desigur că are şi un reflector pe bord. Dacă le-o da în gând să lumineze marea, au dat de noi imediat Părerea mea e că mai bine am face să aşteptăm în linişte aici şi să plecăm de abia cu puţin înainte de a se lumina de ziuă. Vom porni atunci spre insulă, îl legăm de cruce şi ne vedem de drum. II vor căuta toată ziua de mâine, dar nu-i va da în gând nimănui că se prăjeşte la soare. Poimâine va fi prea târziu dacă-l vor găsi într-adevăr, iar noi vom fi departe.

— Hm! N-ai grăit râu, mormăi Mac. Să-l lăsăm deci peste noapte aici, e destul de moale culcuşul. Haidem acum la barcă. Dacă sunt pe urmele noastre, o ştergem. Pe băiat tot nu-l găsesc ei, aşa ori aşa, tot pierdut e.

George auzi că cei doi piraţi se îndepărtaseră. Aşadar, îi rămânea timp până în zori. Până atunci tovarăşii trebuiau să dea de el, altfel era într-adevăr pierdut.

Ştia însă prea bine că putea avea încredere în ei, că vor porni în căutarea lui cu toată înverşunarea. Mai întâi vor cerceta, desigur, interiorul stâncii, şi asta i-ar face să piardă timp. Vor începe pe urmă cu tufişurile, luminând cu atenţie pe fiecare în parte şi cine ştie cât va trece până să ajungă la el.

Clipele se scurgeau încet şi bietul George suferea cumplit, atât sufleteşte cât şi trupeşte, căci ghimpii îi intrau din ce în ce mai adânc în carne.

Deodată se simţi ca electrizat, auzind din depărtare strigătele marinarilor. Începuseră, desigur, să cerceteze tufişurile şi nu va trece mult poate până să dea de el. Tatăl său ştia doar că pe coasta de sud se afla barca cu motor şi asta îl va îndemna să caute imediat acolo.

Dar clipele se scurgeau iarăşi nesfârşite. Glasurile camarazilor, care se înţelegeau între ei prin strigăte, se auzeau când aproape, când departe. Probabil că cercetau Insula în cerc din ce în ce mai larg şi în felul acesta puteau trece ceasuri până să dea de locul unde zăcea el.

Şi cât mai era până la ziuă?

O descurajare cumplită puse stăpânire pe el. Pe bună dreptate bănuise Kard că-l va vedea legat de cruce. Ce soartă grozavă îl aştepta.

Un leşin îl cuprinse şi când se trezi auzi din nou în apropiere glasurile tatălui său şi credinciosului lor Petre. Oh! Un singur strigăt să fi putut scoate!

Cele două glasuri se pierdură în depărtare, spre răsărit Apoi George auzi din nou foşnetul caracteristic, care-i anunţa apropierea piraţilor. După câteva clipe se simţi apucat de picioare şi târât în tufiş.

Simţea dureri cumplite în spate din pricina ghimpilor care îi sfâşiau carnea. Pe urmă fu apucat şi de braţe şi ridicat. Cu paşi repezi înaintau cei doi

piraţi, aerul devenea din ce în ce mai răcoros, George simţea suflarea mării şi după câteva clipe fu zvârlit în barca ascunsă într-un golf îngust. Cei doi piraţi o împinseră afară dintre tufe, apoi vâsliră încetişor spre larg.

Din ce in ce mai mult se îndepărta barca de insulă, îndreptându-se spre crucea unde îl aştepta pe bietul George moartea. În sufletul lui se stinse aproape şi ultima licărire de nădejde.

Mac O'Connor părea să ghicească ce se petrece în inima tânărului, căci izbucni în râs:

— Aşa, băiatule, acum ţi-a sunat ceasul din urmă. Mâine pe vremea asta vei fi trecut hopul. Ţi se cuvine pedeapsa asta, băiete, căci ne-ai minţit şi ne-ai trimis in spinare pe oamenii tăi. Trebuia să te gândeşti de la început că n-o să ţi se ierte gluma asta. Dă-i drumul, Jack, peste o jumătate de ceas se face ziuă şi până atunci trebuie să fim gata cu treaba noastră.

Cei doi piraţi începură să vâslească de zor. Se îndepărtaseră atât de mult de insulă, încât loviturile de lopeţi nu mai puteau fi auzite.

George era mai mult mort decât viu. Peste o jumătate de ceas soarele va începe să-i ardă trupul, până ce, în cele din urmă, îşi va pierde minţile.

Cu durere nespusă se gândi la bunul său tată, la Sanja, la camarazii lui credincioşi. Ce se va întâmpla cu Petre când va afla că iubitul său stăpân a pierit în chip atât de grozav? Îi va urmări pe cel doi piraţi până la capătul lumii, şi-l va răzbuna.

Gândul acesta îl linişti puţin. Deodată, auzi glasul lui O'Connor:

— Aşa, tinere, am sosit la destinaţie. Cred că ţi-ai făcut testamentul. Dă-i drumul Jack, să umblăm repede, căci nu mai e mult până la ziuă.

George fu ridicat pe mâini, apoi simţi între braţele-i legate capătul de sus al crucii. Piraţii nu-şi mai dădură osteneala să-i scoată legăturile, probabil ca să nu piardă timp, ci-i trecuseră funiile pe după braţele crucii. Dar picioarele i le mai

legară pe deasupra, „ca să ţină mai bine”, după cum zise, râzând, Mac O'Connor.

George fu năpădit de o spaimă grozavă. Cum va putea îndura această tortură?

Zorile se iviră brusc. La douăzeci de metri de el se legăna pe apă barca, în care şedeau piraţii şi se uitau la el râzând.

— Îţi doresc noroc, tinere, îi strigă Mac O'Connor. Cine te-a pus să-ţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala! Nu degeaba suntem numiţi „piraţii crucii”. Nu va trece mult şi-mi voi reface banda şi atunci vom arăta lumii ce înseamnă piraţi. Rămâi sănătos, flăcăule.

Râzând cu cruzime, piratul apucă lopeţile în mână.

V.
SFÂRŞITUL PIRAŢILOR

URIAŞUL NOSTRUL nostru era foarte îngrijorat. Se strecură în silă printre tufe, până zări din nou lada vopsită în verde în care se afla mecanismul pentru deschiderea porţii de fier.

Se gândea tocmai dacă să se aventureze mai departe, când deodată tresări speriat. În faţa lui zări un om, care se apropia fără zgomot. Lat în umeri şi îndesat la trup, omul arăta foarte puternic, aşa că Petre îşi dădu imediat seama că avea de a face cu un duşman foarte primejdios.

O îngrijorare grozavă îl cuprinse pentru soarta lui George. Dacă omul acesta dădea peste iubitul său stăpân, se întâmpla o nenorocire. Dor nici situaţia lui nu prea era bună, căci va avea mult de furcă să-l învingă pe vrăjmaş.

În primul rând trebuia, să nu facă zgomot ca să atragă atenţia celorlalţi piraţi.

Banditul se aplecă acum de tot şi după ce examină împrejurimile, se pregătea să se târască

până la locul unde se afla Petre.

Acesta îşi zicea că acum e acum. Cu băgare de seamă, îşi înalţă puţin trupul, scoase revolverul şi-l ţinu de ţeavă. Capul piratului era numai la o jumătate de metru depărtare, dar Peter tot mai întârzia cu lovitura. Voia să fie sigur ca nu va da greş.

Vrăjmaşul ridică puţin capul şi în aceeaşi clipă Peter izbi cu sete. Nimerit în tâmplă, banditul se zvârcoli câteva clipe, apoi râmase nemişcat.

Uriaşul răsuflă uşurat. Apucă repede trupul neînsufleţit şi-l târî în tufiş, tot mai adânc, apoi scoase din buzunar un ghem de sfoară groasă, şi-l legă cum numai el ştia să lege. Îi mai vâri şi un căluş în gură. Rupt chiar din haina piratului. Pe care-l legă zdravăn la ceafă cu-o sfoară. Dacă se trezea, n-ar fi izbutit să împingă, afară cu limba căluşul, ca să strige după ajutor.

Petre începu să chibzuiască ce e de făcut. Noaptea trebuia să se lase din clipă în clipă şi atunci n-ar mai fi putut să umble în căutarea lui George. Se strecura deci printre tufe şi ajungând pe ţărmul mării privi cu încordare spre stânca unde trebuia să se ivească submarinul.

Aşteptă vreo trei minute şi deodată noaptea se lăsă brusc, ca la Tropice.

Nu trecu mult şi auzi un zgomot caracteristic venind dinspre apă; în clipa aceea ştia că submarinul e aproape.

Aprinzând lampa de buzunar şi acoperind lumina cu degetele, dădu semnale scurte ca să arate vasului drumul. Aproape îndată turnul „Dox” -ului se ivi din apă, în faţa lui.

— George, Petre! Şopti căpitanul.

— Aici! Răspunse Uriaşul. George a luat-o înainte.

Marinarii săriră cu îndemânare pe uscat. Căpitanul se lua după Uriaş care se retrăsese înapoi în tufiş, şi-i întrebe:

— Petre, de ce l-ai lăsat pe George să plece de lângă tine?

— Domnule căpitan, nu l-am putut opri, răspunse credinciosul servitor, cu obidă. Am înaintat împreună ca să vedem dacă nu se simte vreun spion, şi domnul George a rămas la capătul potecii, care duce sus pe stânci. Zicea că vrea să observe dacă nu cumva vine vreo santinelă când s-o lăsa noaptea. S-a pitulat, însă, într-un desiş. Mă tem numai să nu-l găsim legat acolo, căci cred ca ne-au zărit. Am fost şi eu atacat de un individ puternic, care zace acum legat şi cu căluş în gură, aici, pe aproape.

— Hm! Nu prea-mi place ce s-a întâmplat, dar nu vă pot face imputări, zise căpitanul. A fost frumos din partea voastră că aţi ţinut să ne ocrotiţi sosirea. Acum, însă, s-o pornim înainte, mă îngrijorează soarta băiatului. Să sperăm că piratul care te-a atacat şi pe tine nu l-a târât în închisoarea din stâncă, alături de ceilalţi prizonieri. În cazul acesta, ne-am izbi de multe greutăţi încercând să-l eliberăm, şi poate că s-or folosi de el ca ostatec.

— Rindow - se adresă căpitanul primului ofiţer - tovarăşii să se ţină unul de altul!

— Haide. Petre, călăuzeşte-ne la poteca de care vorbeai.

Petre porni înainte printre tufe si în curând ajunseră cu toţii la poteca îngustă care ducea peste poarta de fier a portului. Trecură poteca, pe urmă Peter se opri în dreptul tufişului în care se ascunsese George.

— Îl scot repede afară, domnule căpitan, rosti Uriaşul.

Dar un simţământ de îngrijorare îl cuprinse şi nu mai avea deloc siguranţa că-l va găsi pe tânăr acolo unde-l lăsase. Şi într-adevăr, zadarnic pipăi în jurul său, când ajunse în tufiş.

Aprinse lanterna de buzunar şi văzu urmele pe care le lăsase George când se zvârcolise să scape. Mai văzu însă că ramurile tufişului învecinat erau

îndoite şi presupunând că piratul îl târâse pe George ceva mai adânc, îşi făcu şi el loc printre ramuri şi se opri pe cărarea îngustă ce ducea la „coşul” de stâncă.

Chiar dacă George dispăruse, descoperirea aceasta era, totuşi, de mare însemnătate. El se înapoie imediat la căpitan şi-i spuse ceea ce descoperise.

Farrow luase cu el douăzeci de oameni, pe care îi împărţi imediat. Rindow trebuia să meargă cu zece oameni pe poteca în pantă pe care o descoperise Petre şi pe care fusese, desigur, târât George.

Farrow îl dădu pe Uriaş la o parte şi păşi el în frunte. Mergea destul de repede, căci pământul era moale şi înăbuşea zgomotul paşilor.

Grija pentru copilul său îl făcea să nu aibă astâmpăr. Se îngrozea gândindu-se la soarta ce l-ar putea aştepta în mâinile acestor oameni fioroşi.

Pe întuneric ajunse la „coşul” înalt. Auzi glasuri nelămurite deasupra lui şi pipăind pereţii simţi sub degete treptele de fier.

Şopti lui Petre să comunice camarazilor descoperirea făcută, apoi începu să urce. Glasurile se auzeau tot mai lămurit şi deodată Farrow ascultă cu încordare.

— Mac O'Connor, unde ai fost cu Jack? Se auzi un glas. V-aţi dus cumva la prizonierii de jos, ca să puneţi la cale vreo năzbâtie? Vrei poate să-l legi pe cruce pe prizonierul care a încercat azi să fugă, după cum ai făcut cu celălalt nenorocit, în timpul lipsei mele? Mac, ia seama I Unde-i Fredy? De ce şi-a părăsit postul?

— Nu ştiu, căpitane Salten, răspunse un glas răguşit. Probabil că a văzut ceva suspect şi s-o dat jos.

— Hm! Aprindeţi focul, vreau să-l întâmpin aici când s-o întoarce. Cheamă-i şi pe ceilalţi oameni, am să va spun ceva important. Repede, însă!

În vreme ce asculta discuţia asta, Farrow continua să urce. Ajunse în vârful „coşului” şi-şi făcu vânt deasupra. În clipa aceea scăpără o lumină in faţa lui, el scoase repede revolverul, un glonte îi şuieră deasupra capului, şi-n acelaşi timp trase şi el.

Un ţipat ascuţit răsună, lumina se stinse, Farrow făcu câţiva paşi şi-l auzi pe Mac O'Connor răcnind:

— Trădare! Căpitanul ne-a trădat.

Glasul tăios al căpitanului piraţilor răcni şi el: „Opriţi”.

Focuri de armă fulgerară, dar nu atinseră pe nimeni. Prin împuşcăturile acestea, însă, Salten se dăduse singur de gol.

Petre sărise imediat în urma căpitanului pe marginea peretelui de stâncă: în aceeaşi clipa trase un glonte, se auzi un ţipăt şi o bufnitură, ceea ce dovedea ca nu greşise ţinta.

Farrow făcu imediat lumină. O făptură zăcea întinsă la pământ; era căpitanul piraţilor, pe care glonţul lui Petre îl lovise de moarte. Ceilalţi doi bandiţi dispăruseră.

De pe poteca din stâncă, se auziră glasuri, apoi Rindow strigă îngrijorat:

— Domnule căpitan.

— Aicea sunt, vino şi dumneata, dragă Rindow! Răspunse Farrow. Trebuie să lucrăm repede, George al nostru e în mare primejdie. Pe unul din bandiţi l-am rânit şi probabil că-şi va descărca mânia asupra lui George. Scoateţi lămpile, băieţi, sa cercetăm totul cu atenţie! Sunt mai multe ganguri pe aici, va trebui deci să ne împărţim.

Cei zece marinari care veniseră cu el se căţărară ca pisicile.

În acelaşi timp sosi şi Rindow cu oamenii săi printr-o crăpătură din stâncă.

Toate lămpile fură aprinse şi luminară peştera ca ziua.

Descoperiră trei deschizături şi Farrow îşi împărţi oamenii în tot atâtea grupe; cu una din ele cobori el gangul din stânga, Rindow o luă pe cel din mijloc. Petre prin deschizătura din dreapta.

— Fiţi fără milă! Strigă Farrow tovarăşilor săi. Am văzut doar de ce sunt în stare piraţii aceştia. Cine nu se predă imediat, e împuşcat.

Farrow alesese la întâmplare gangul care ducea în jos la celulele în care erau închişi prizonierii.

Dacă ar fi venit cu câteva minute înainte, l-ar fi surprins pe Mac şi Jack tocmai când îl târau de acolo pe George.

Acum nu găsi decât o uşa deschisă, cu unul din zăvoare tăiat pe dinăuntru. Intră repede în celulă, în vreme ce oamenii săi deschideau celelalte uşi.

Căpitanul văzu frânghiile rupte şi imediat îşi dădu seama că George fusese aici. Ba în uşă era înfipt pumnalul său.

Farrow avu acum o imagine lămurită a celor întâmplate. Cu tristeţe în suflet îşi zise că în vreme ce el cu oamenii lui cercetau peştera de sus, cei doi piraţi dispăruseră cu George. Dar încotro?

Când ieşi din celulă. Căpitanul văzu patru făpturi jalnice - prizonierii piraţilor — şi după cum află mai târziu, erau negustori bogaţi, pe care bandiţii mărilor îi răpiseră de pe vapoare sau din porturi, pentru a stoarce bani de la familiile lor

Căpitanul n-avea acum timp pentru ei, trebuia să-l caute pe George, care încăpuse pe mâinile acestor sălbatici.

La lumina lămpilor de buzunar, cercetă peştera, dar fără nici un rezultat.

— Băieţi, trebuie să căutăm ieşirea secretă, zise căpitanul, nu se poate să nu fie pe aici vreo deschizătură ascunsă.

Se întoarse apoi spre prizonieri, care nu mai conteneau să-i mulţumească în cuvinte călduroase.

— Domnilor, pentru asta avem timp. Fiul meu a încăput pe mana piraţilor şi după ce-l vom

elibera, vom sta de vorbă cât veţi pofti. Aţi observat cumva pe aici vreo ieşire secretă?

Un bărbat tânăr, cu figura inteligenta, răspunse:

— Da, domnule căpitan, cred că v-aş putea da o indicaţie. Eu zăceam în celula de colo, cea din dreapta mea n-a fost ocupată niciodată, dar adesea am auzit glasuri şi paşi într-unsa. Poate că daţi acolo de vreo ieşire secretă.

Uşa acestei celule nu fusese încă deschisa deoarece zăvoarele nu erau trase. Farrow o deschise acum, plimbă lumina lămpii prin ea şi strigă îndată, vesel:

— Da, domnule, ai avut dreptate, îţi mulţumesc. Aici sunt pete proaspete de sânge, probabil de la piratul pe care l-am rânit colo sus. Ah! În fund, peretele de stâncă are o înfăţişare cu totul suspectă, desigur că e de fier şi nu de piatra.

Farrow examină cu atenţie peretele şi descoperi cam la înălţimea capului o pată de sânge. Pata aceasta se afla pe un fel de ridicătură a peretelui. Căpitanul apăsă cu putere şi o uşiţă mică, de fier se dădu în lături.

Urmat de oamenii săi, Farrow intră într-un gang scund şi îngust. Înaintea lor detunară deodată împuşcături.

Gangul făcea o cotitură şi marinarii zăriră în faţa lor vreo treizeci de piraţi care stăteau grămadă şi trăgeau în dreapta şi-n stânga.

Rindow şi Petre soseau probabil acolo cu oamenii lor. Ca să-i cruţe pe bandiţi, ar fi însemnat să se sinucidă. Pe de altă parte, Farrow nu voia să rişte în zadar viaţa camarazilor săi.

Se retrase în vârful picioarelor, urmat de ceilalţi. Se împrăştiară repede de-a lungul peretelui peşterii, apoi căpitanul ridică cele două revolvere şi în clipa următoare gloanţele loveau in grămada piraţilor.

Nu trecu mult şi cea mai mare parte din bandiţi zăceau la pământ, cel rămaşi nevătămaţi fură încolţiţi din trei părţi, căci Rindow şi Petre care din

cauza focului viu al piraţilor nu putuseră ieşi din ganguri, interveniră şi ei acum în luptă.

Numai vreo opt piraţi izbutiră să scape cu fuga, făcându-se nevăzuţi în fundul peşterii. Farrow se luă după ei cu oamenii săi.

În fundul peşterii se aflau de asemeni trei ganguri. Căpitanul formă din nou trei echipe, care intrară fiecare în câte unul.

De data aceasta Farrow n-avu noroc. Tunelul îngust pe care-l alesese, începu deodată să coboare în pantă repede.

Un glonţ trecu deasupra capetelor lor, Farrow răspunse cu iuţeala fulgerului şi în aceeaşi clipă auzi ţipătul de moarte al unui pirat.

Porniră înainte şi ajunseră... la deschizătura în formă de cruce, care se putea vedea de pe mare, pe partea de sus a stâncii.

Căpitanul chibzui o clipă, apoi zise însoţitorilor săi:

— N-are nici un rost să ne mai întoarcem pe unde am venit, găsim noi şi aici o potecă ce duce in vale. Luaţi-o înainte şi luminaţi marginea intrării, cu lămpile voastre de buzunar.

În lumina lanternelor descoperiră imediat o potecă bătătorită, care cobora în pantă repede.

Farrow porni cu băgare de seamă. Ceilalţi stinseră lămpile lor, numai el o avea aprinsă pe a lui, ţinând-o în mâna stângă, departe de corp.

Mica trupă ajunsese jos, când se auzi din dreapta şuieratul unui glonţ. Marinarul care mergea în spatele căpitanului mormăi o înjurătură, şi imediat detunară cinci sau şase împuşcături. Duşmanul fusese cam neprevăzător că ţintise asupra lanternei lui Farrow. Un răcnet înfiorător se auzi de jos, apoi se făcu tăcere.

Marinarii formau un lanţ, ţinându-se aproape unul de altul. Porniră, încetişor printre tufe, desfăcură crengile şi luminară fiecare centimetru de teren.

Farrow aşteptă cu oamenii săi, până ce sosi Rindow. Lanţul se lungi în felul acesta şi tovarăşii o luară la pas, printre tufele dese.

Trecuse de miezul nopţii şi mai aveau încă mult de cercetat; până dimineaţă, nu era rost să sfârşească.

Petre cu oamenii săi se alipiseră şi ei de lanţ. Uriaşul mergea alături de Kard şi amândoi căutau cu înfrigurare. După ce înconjurară astfel jumătate de insulă şi se aflau în partea de nord, timonierul se adresă Uriaşului:

— Peter, dar dacă ăia nici n-or mai fi pe insulă! Se prea poate să-l fi dus undeva cu barca pe domnul George al nostru. Nu ştiu de ce, Petre, dar nu pot scăpa de gândul că-l văd pe domnul George legat de cruce... Ce-ar fi să vorbim cu domnul căpitan, să mergem cu submarinul pe insula de colo.

— Tii, de ce nu m-am gândit la asta! Exclamă Petre. Şi cred că nici domnul căpitan nu s-a gândit. Fireşte, să, vorbim îndată cu el.

Cei doi uriaşi îşi croiră repede un drum printre tufe şi ajunseră la căpitan. Kard repetă bănuiala lui şi-l rugă să-i dea voie să plece cu submarinul, împreună cu Peter, spre insula îndepărtată.

— Hm! Se poate să ai dreptate, dragă Kard, răspunse Farrow, îngândurat. Da, fireşte, vă dau voie să plecaţi. Dar fiţi cu băgare de seamă şi nu vă apropiaţi prea mult!

— Să n-aveţi grijă, domnule căpitan! Zise Kard, vesel. Să-l vestesc pe domnul locotenent Brun?

— Da, spune-i să pornească încet spre insulă, în aşa fel încât să fie acolo când se vor ivi zorile.

Peter şi Kard ajunseră repede la submarin. Mai erau două ceasuri până la ziuă, în care timp trebuiau să ajungă la insulă.

Brun râmase cam surprins când auzi dispoziţia aceasta a căpitanului. Atunci interveni însă Jan Brike. Care se afla pe punte, lângă turn:

— Domnule locotenent, să pornim repede, însă cu băgare de seamă. Ne vom pune la pândă ceva mai la nord de insulă. Inima îmi spune că tunul meu va mai avea de lucru pe ziua de azi.

Brun dădu comenzile trebuincioase şi submarinul porni spre insula unde-l găsiseră pe europeanul răstignit. Cu vreo jumătate de oră înainte de a se lumina de ziuă, ajunseră pe coasta de nord, unde vasul opri, exact în faţa locului unde se înălţa crucea din apă.

Toţi aşteptau cu înfrigurare. Numai Jan Brike era liniştit. Tunul său era pus la punct, ţeava îndreptată spre insulă şi nu aştepta decât momentul sa tragă.

Zorile se iviră. Ca o minge uriaşă de foc soarele apăru la orizont şi în lumina lui orbitoare... zăriră o făptură omenească răstignită pe cruce.

Mac O'Connor descoperise imediat submarinul. Scrâşnind de furie neputincioasă, trase revolverul şi se pregătea să-l împuşte pe George. Dar în aceeaşi clipă tunul lui Brike îşi făcu datoria.

O coloană înalta de foc şi fum se ridică pe locul unde se aflase barca cu cei doi bandiţi.

Trupurile sfârtecate ale acestora zburară în aer şi când coloana de foc şi fum se împrăştie, nu se mai vedea nici urmă de barcă şi piraţi.

O barcă de aluminiu fu lăsată repede pe apă şi George fu adus pe submarin.

Piraţii crucii erau nimiciţi cu desăvârşire, iar Farrow ii debarcă pe prizonieri în portul cel mai apropiat

În româneşte de LIA HARŞU

Sfârşitul volumului: PIRATII CRUCII

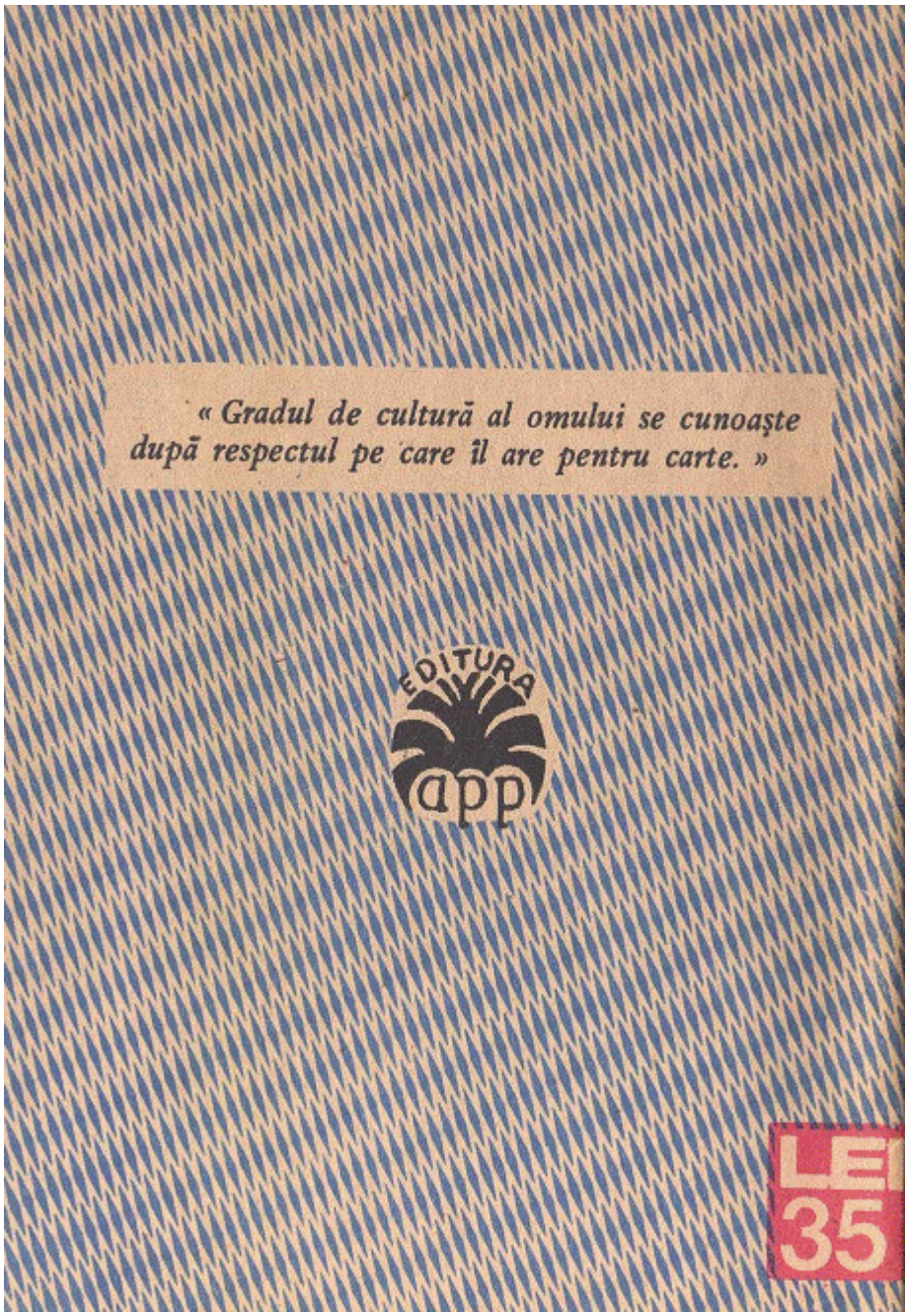
« Gradul de cultură al omului se cunoaște după respectul pe care îl are pentru carte. »
EDITURA
app
LEI
35